

2008 Peking után. Levélváltás Dani Gyöngyivel

Kedves Pali!

Mióta hazatértem Pekingből az egyetlen pozitív meglepetés, ami ért az a kis csomagocska, amit a múlt héten csütörtökön hozott a postás a Mozgásjavítóból. Köszönöm.

Pár nappal a csomag érkezése előtt szomorúan jegyeztem meg, hogy többek között ez a szokásos kis sajtóösszefoglaló is hiányzott. Már amikor megláttam a borítékon a címezést sejtettem, hogy mi van benne. A dvd-ket még nem néztem meg, de eltettem őket. Kis idő kell nekem ahhoz, hogy jó szívvel tudjak gondolni erre a paralimpiára. Jobb lett volna csak szurkolóként részt venni rajta. Pedig európai szinten a legjobb voltam. Mégis azt mondják szégyellenem kell magamat. Beliczai szerint nem tudunk törözni, elmaradunk a világszínvonalától, miattunk (lányok miatt) lemond a szövetségi kapitányságról. Mi vagyunk a felelősek azért, hogy nem a várt eredményeket hoztuk, Szekeres Pál pedig újfent mennybe ment...

Nem értem mi történik, én úgy éreztem mindent megtettem és most vádlottá váltam. Tényleg ennek így kell működni? A sportolónak egymagában kell elvinnie a balhét? Retorziót is akarnak venni rajtunk, legalábbis ez a pletyka. Az elnök úr önmagának megszavaztatott 11, 5 millió forint jutalmat (többet szeretett volna). 11 érmet remélt, ígért, de csúnya sportolók nem teljesítették, kell hát a kárpótlás. A sportolóknak meg kell a bünteti.

Ne haragudj, hogy ezt így rád zúdítottam. Igazából csak egy köszönő levelet akartam küldeni. Most tudom igazán értékelni Athént, és azt a háttérrel, amit Te biztosítottál nekünk. Úgyhogy most köszönöm meg azt is, bár tudom kicsit késő. Pancsának mostanában gyakran a szemére vettem, mikor kiakad az MPB-re és vezetésére, hogy ő is oka annak, hogy így alakult.

Nem tudom elmondani mennyire kiábrándultam.

Nem is szeretnék mostanában a versenysporttal foglalkozni belevettem inkább magamat a munkába Misi nagy öröme. Újra álláskereső ügyfelekkel foglalkozom, azt csinálom, ami a szakmám. Jövő héten nyitom az első álláskereső klubomat. Mellette pedig koordinálom az egész rendszert, amit kitaláltunk. Élvezem, mert tudom, hogy jó, amit csinálunk. Szóval most rápihenek Pekingre aztán majd meglátom, hogy egyáltalán akarom-e én ezt így folytatni. Sajnálom, hogy Pancsával mindig riválist láttatok egymásban, pedig én egyformán jó embernek látlak mindkettőtöket, és mellette olyannak akik a parasporthoz is értenek, és szívügyüknek tekintik. A két legértékesebb embert veszítette el a szervezet, és ez nem csak az én véleményem.

Még egyszer köszönöm, hogy így kívülállóként sem feledkeztél meg rólunk, azt is, hogy ott voltál Pekingben, sokunk nagyon örült a jelenlétednek.

Üdvözléssel:

Gyöngyi

Kedves Gyöngyi!

Nagyon örülök, hogy örömet tudtam neked szerezni.

Válaszolni, reagálni viszont nehezen tudok leveledre, mert a kérdéseid és a felvetett gondolataid külön-külön "megérnek egy misét"

A versenysportban való részvétel az egy olyan emberi cselekvés, amelynek minden résztvevőjének (sportoló-edző-stb. személyzet) tudnia kell, hogy a dobogóra mindig csak hárman juthatnak fel.

A többség nem jut fel oda, pedig legtöbbjük, azzal a reménnyel indul csatába, hogy oda jut.

Neked már megadatott ott lenni a dobogón, és érezhetted ennek minden szépségét.

Ez már önmagában is fantasztikus siker, egy másodszor rajtoló életút elején.

Ha a felkészülés időszakában mindig mindent megtettél, amit az edzőid, beleértve a szövetségi kapitányt is kértek, akkor most a részükről nem értem az ilyen kritikát. Neked ennek ellenére ne legyen lelki ismert furdalásod, ha mindet megtettél.

Felnőtt emberek felnőttként hoznak döntéseket, még akkor is így van, ha az másoknak vagy akár saját magának fájdalmat is jelenthet.

Ha van hited a győzelem megszerzésére és képes vagy az edződdel, vagy edzőiddel feltárni a mostani hibákat, azokat kielemezni és azt a fejlesztésed és a győzelmed megszerzése érdekében fordítani, akkor szerintem még van esély a célod elérésére. De ne feledd, hogy még akkor is elő fordulhat, hogy nem sikerül.

De akkor sem szabad keseregni, mert a sport - *az élet egyéb fontos céljaihoz képest*- csak egy nagy játék, amit itthon, érdemtelenül magasan dimenzionálnak, többre tartják mint ahol annak a reális helye van.

Én senkitől soha, semmilyen körülmények között a pénzt nem szoktam és most sem sajnálom, még akkor sem ha annak megszerzésével -*a törvényesség határain belül*- nem értek egyet.

Azt, hogy ma erről a kérdésről véleményt alkothattál, és sokan többre értékelik magukat, mint ahogyan azt most Te látod, annak semmilyen jelentősége sincsen, hiszen a pénz az mulandó. A tartós értékek pedig bennünk vannak. Azt fordítsad magad hasznára.

Elkeseredésedet értem és csak reménykedem abban, hogy majd egyszer érdekel másokat is, az én kis egyre enyhülő, belső fájdalom. Kényszerű lemondásomat -betegségemet- követően senki (egy-két kivételtől eltekintve) sem keresett meg. Mintha valóban meghaltam volna számotokra. Nem hívtatok, hogy mi van veled?-mi történt?-gyógyulsz-e már? vagy ehhez hasonló csacska kérdésekkel senki sem bombázott, stb...pedig harmincöt-év munkám van a mozgalomban és így átvitt értelemben benned és bennetek is.

Talán soha életemben nem hoztam magam és szeretett környezetem számára ilyen jó döntést. Athéni jutalmazáskor sem, mint ahogyan most sem osztottam volna magamnak jutalmat. Ettől nem lettem kevesebb.

Pekingben nagyon jó volt veletek, egy évi kényszerpihenő után ismét találkozni.

Köszönöm a kedves fogadtatásodat.

Na ennyit-már ez is túl sok.

Szia

Változatlanul a paralimpiai mozgalom, a paralimpiai sportok és a sportolók elkötelezett híve.

np

